

Zana Berger

Prepletené konáre

Zana Berger

Prepletené konáre

Copyright © Zana Berger 2023

Slovak edition

ISBN: 978-80-570-5396-5

Venujem svojim blízkym priateľkám, ktoré ma sprevádzajú takmer polovicu môjho života. Vždy mi boli nielen dobrými radkyňami, ale i vernými kamarátkami, za čo som im nesmierne vďačná.

Prológ

Rozhliadnem sa a naposledy skúšam nájsť v dave aspoň jednu známu tvár. Žiaľ, nikoho známeho nevidím. Spolužiaci z gymnázia sa hlásili na iné fakulty, takže som tu úplne sama.

S odhodlaným nádychom pokračujem a pomaly schádzam po schodoch hlavnej prednáškovej miestnosti na svoju prvú prednášku ako študentka Ekonomickej univerzity. Cítim podobné vzrušenie a nervozitu ako počas prijímacích skúšok, ktoré som tu absolvovala pred štyrmi mesiacmi. Prednáška je z môjho obľúbeného predmetu – matematiky, no netuším, čo presne mám očakávať na pôde univerzity. Som prvá z našej rodiny, kto sa odvážil skúsiť šťastie na akademickej pôde.

Dnes je tu omnoho viac študentov, hemžia sa všade naokolo a na poslednú chvíľu si hľadajú miesto na sedenie. Všimnem si jednu voľnú medzeru v strednom rade na kraji. Rýchlo sa šuchnem na lavicu a poobzerám sa navôkol. Zrak mi zablúdi k hlučnej skupine študentov vo vedľajšom rade. Niekoľko dievčat a chlapcov je zhrčených okolo sebaisto sa usmievajúceho mladíka. Dievčatá sa chichocú nad niečím, čo hovorí a pritom výrazne gestikuluje. Visia na ňom priam zbožňujúcimi pohľadmi. Ostatní chlapci na neho s obdivom a tichou závišťou hľadia a pritaľkávajú.

Pomyslím si, že by bolo fajn patriť k nim a neprežívať tak muky samoty a neistoty, ktoré aktuálne pociťujem.

Ako keby zacítil môj skúmavý pohľad, odrazu sa dotyčný z ničoho nič obráti a pozrie priamo na mňa. Rýchlo sa pozriem inam a snažím sa zakryť červeň, ktorá sa mi okamžite rozleje po líkach. Kútikom oka sa však snažím zachytiť dianie vedľa, kým moju pozornosť nepritiahne scéna odohrávajúca sa dolu pri katedre.

Akoby mávnutím čarovného prútika celou sálou prejde tichý šum a zrazu nastane ticho. Za prednáškový pult sa postaví drobná tmavo-vlasá žena a spoza okuliarov nás všetkých pozoruje. Zaujme ma jej sebaistý postoj a autoritatívne vystupovanie, ktoré vôbec nekorešponduje s jej telesnými proporciami. Úplnú pravdu o tom, aká je jej úloha v mojom živote počas nasledujúcich mesiacov, zistím veľmi rýchlo. Bez ďalších dlhých rečí vytiahne notebook, pripojí ho k interaktívnej tabuli a začne prednášať. V prvom momente ma pohltí jej energia a živelnosť, s akou nás zavalí odbornými termínmi. Po chvíli sa však začnem v jej vysvetleniach strácať. Zvyšok hodiny radšej iba počúvam výklad a snažím sa plne sústrediť, čo je však dosť náročné. Navyše, zrak mi každú chvíľu odbieha stranou, keď čo najnenápadnejšie poškľučujem po chlapcovi, ktorý ma predtým zaujal. Tvári sa, že je úplne pohltý preberanou témou, no z občasných tlmených výbuchov jeho suity odhadujem, že komentuje našu prednášajúcu asi rovnako štiplavo, ako ju sama súdim vo vlastnej mysli.

Opäť mi napadne, ako rada by som sa pripojila k tejto skupinke, no akonáhle skončí prednáška, zdvihnú sa a rýchlo zmiznú. Tiež sa musím poponáhľať, lebo o desať minút začína moje prvé cvičenie a vôbec netuším, kde sa nachádza učebňa, ktorej číslo mám uvedené v rozvrhu. Zbalím si svoje poznámky a zaradím sa do radu odchádzajúcich študentov.

Zbytok dňa strávim zoznamovaním sa s budovou školy a chaotickým blúdením z miestnosti do miestnosti. Našťastie, hneď na prvom cvičení sa zoznámim so spolužiakmi z krúžku. Na svoje sklamanie zistím, že objekt môjho záujmu z predchádzajúcej hodiny v ňom nie je.

A možno je to tak aj lepšie, pomyslím si. Začať prvý deň svojho nového vysokoškolského života tým, že sa zahľadím do nového spolužiaka, nie je zrejme najlepší spôsob, ako sa preniesť cez zlomené srdce.

Časť prvá - Stredoškolská láska

Pred dvoma rokmi

Kapitola 1

Život gymnazistky nepovažujem za obzvlášť zložitý, najmä s ohľadom na moje výborné študijné výsledky. Avšak pri pomyslení na posledné týždne a nepríjemné životné skúsenosti, ktoré som si zakúsila, si musím uľahčene vydýchnuť – sloboda! Priam cítim, ako keby mi z pliec niekto sňal hrubý plášť, ktorý mi už dlhšie nedovoľoval poriadne sa nadýchnuť a tešiť sa zo života.

Skôr, ako vojdem do kaviarne, poslednýkrát sa v spomienkach vrátim k tomu, čo sa stalo.

Práve tu som svojim priateľkám rozprávala o jednom úžasnom staršom chalanovi, ktorý sa mi páčil. Zdá sa mi priam neveriteľné, že ubehol už rok, odkedy som im oznámila, že som si s ním začala. Pri pomyslení, že odvtedy som tu s nimi chodila iba veľmi zriedkavo, znovu zosmutniem.

Spočiatku som bola do svojho prvého chlapca priam bezhlavo zamilovaná. Visela som na každom jeho slove, hltala ho očami a bola hotová z jeho záujmu o mňa. Bol to môj prvý skutočný frajer. S ním som sa po prvýkrát bozkávala a prežívala prvé milostné dobrodružstvá mladej tínedžerky, ktorá si začala so starším chlapcom.

Bol odo mňa o tri roky starší - spoznali sme sa ešte na gymnáziu, keď chodil do posledného ročníka. Registrovala som ho ako jedného z reprezentantov našej školy v pozemnom hokeji. Ako veľká športová fanúšička som nechýbala ani na jednom z ich medziškolských zápasov a oni zase chodievali povzbudzovať nás počas volejbalových zápasov diev-

čenskej stredoškolskej ligy. Bolo celkom prirodzené, že som sa po zaradení do užšieho výberu zoznámila s väčšinou chlapcov, ktorí hrali za našu školu. On, ako kapitán hokejového družstva, bol stredobodom dievčenskej pozornosti. Vysoký, atraktívny, obľúbený. Jednoducho najfantastickejší chalan našej školy.

Keďže som bola vždy veľmi hanblivá, ako jedna z posledných som si všimla, že mi venuje viac pozornosti ako iným dievčatám z družstva. Jeho záujem som najprv brala ako normálnu súčasť vzájomnej podpory medzi školskými športovými klubmi. Až neskôr, keď ma na to upozornila jedna zo spoluhráčok, začala som si všímať, že sa na mňa pozerá omnoho častejšie ako na druhé a jeho pozornosť mi veľmi imponovala. Navyše som bola najmladšia spomedzi hráčok a pripadala som si ako škaredé káčatko medzi krásnymi vysokými dlhonožnými dievčatami, ktoré boli známe na celej škole.

V deň, keď ma po našom vyhratom zápase pozval na rande, som bola najšťastnejším človekom na zemeguli. Sprvu som nemohla ani uveriť, že ideál dievčat a najobľúbenejší chlapec si vybral práve mňa. Začali sme spolu chodiť a závideli mi všetky kamarátky, ktorých okruh sa naraz výrazne rozšíril. Zrazu na mne záležalo mnohým dievčatám, o ktorých som predtým ani nepočula. Čoskoro sa z nás stal oficiálny pár. Bolo veľmi príjemné stáť na pomyselnom piedestáli školskej slávy a obľúbenosti.

Všetok svoj voľný čas som začala tráviť s ním. Okrem jeho zápasov som s ním chodievala na každú akciu, ktorú ich športový klub usporadúval. Celý môj svet sa krútil okolo neho. Dokonca som sa prestala stretávať so svojimi kamarátkami, jednoducho mi na ne nezostával vôbec čas.

Zo začiatku sa mi to nezdalo ani trochu zvláštne, bola som do Dana zamilovaná až po uši. No časom, keď som prestala mať vlastný život a každú aktivitu som si plánovala s ohľadom na jeho program, uvedomila som si, že som kvôli nemu obetovala celý svoj predchádzajúci svet a postupne mi to začalo vadiť čoraz viac.

Prirodzene, Dano vôbec nechápal, o čo mi ide, keď som sa mu postarovala. Bral moju prítomnosť a bezhraničnú poslušnosť ako úplne nor-

málnu súčasť nášho vzťahu. Nerozumel, prečo odrazu chcem mať aj vlastný život, že sa chcem stretávať s vlastnými kamarátmi bez neho. Naše nezhody sa prehlbovali a to, čo som na ňom spočiatku obdivovala, mi s postupom času začalo prekážať. Už to nebol chlapec mojich snov, ale môj utláčateľ.

Najhoršie bolo, keď ani jedna z mojich spoluhráčok a nových kamarátok nedokázala pochopiť, prečo sa k nemu odrazu správam inak. Nerozumeli mojim výhradám, ba priam ma s opovrhnutím ohovárali. Jedinou útechou mi v tom čase boli moje staré kamarátky, ktoré ma chápali a podporovali. Ony mi pomohli definitívne sa rozhodnúť a ukončiť to. Keď začal nový školský rok a môj frajer už viac nechodil na našu školu, nabrala som odvalu a rozišla sa s ním. Odvtedy už prešlo niekoľko týždňov, no zatiaľ som sa neodhodlala prísť za nimi na naše obľúbené miesto. Dnes je však deň, keď to zmením.

Potrasiem hlavou v snahe prestať myslieť na minulosť a konečne sa odhodlám vojsť dnu.

Keď prichádzam k stolu, okolo ktorého sedia moje najlepšie priateľky, s príjemnými pocitmi sledujem ich trkotanie, ktoré je mi také blízke. Takmer sa mi zdá, že neprešiel ani jeden deň, odkedy som tu s nimi naposledy sedela a debatovala. Byť s nimi je také normálne.

„Konečne si prišla,“ zvolá jedna z nich, keď si ma všimne.

Usmejem sa od ucha k uchu a uľahčene si vydýchnem. Veľmi mi chýbali naše spoločné večery, a až teraz si plne uvedomujem, o koľko spoločných chvíľ som prišla. Počas večera sa s úžasom dozvedám, čo práve prežívajú a je mi sladkobôľne pri srdci, keď hovoria o veciach a osobách, ktoré nepoznám. Väčšinu večera mlčím a užívam si, že sa nemusím pretvarovať a môžem sa správať úplne prirodzene a bez strojenosti. Moje kamarátky ako keby cítili, že dnes nechcem byť stredobodom pozornosti, a tak do mňa nedobiedzajú, rešpektujú moje mlčanie a zásobujú ma veselými historkami zo svojho života. Zhustia do dvoch hodín všetko, čo prežili za posledný rok.

Uvedomujem si, aké príjemné je byť znovu súčasťou našej partie. Snažím sa nemyslieť na čas, ktorý som premrhala a užívam si túto chvíľu naplno. Nanešťastie, som rodičom sľúbila, že prídem domov skoro, a

tak sa musím pred deviatou zdvihnúť a rozlúčiť sa s nimi. Dievčatá sa rozhodnú odpovedať ma.

Kým čakáme na môj spoj, za chrptom začujem veselý smiech.

„Ale, ale, koho to tu máme! Pozrimeže, kto sa dnes vybral vymetať nočné podniky!“

Prekvapene sa otočím a pred sebou zbadám známu tvár.

„Lukáš!“ zvoláme všetky jednohlasne.

S rukami vo vreckách a s typickým úškrnom na nás pobavene hľadí náš spolužiak zo základnej školy. Nevidela som ho už poriadne dlho. Vlastne som sa s ním nestretla od skončenia školy a predpokladám, že ostatné dievčatá sú na tom podobne. Život mladých ľudí je už taký – zabúdame rovnako rýchlo, ako žijeme.

„Baby, baby,“ povzdychne si naoko urazene Lukáš. „Vy ste sa mi tak dlho vyhýbali, že si začínam myslieť, že ste na mňa zabudli.“

Jeho podpichovanie mi pripomenie naše vzájomné prekáračky, keď sme boli malé deti, ktoré ešte neokúsili trpkosť dospievania. Chcem niečo namietnuť, no uvedomím si, že hovorí pravdu a ja nemám odvahu presviedčať ho o opaku.

„Ale nie, Luky, neblázni,“ rýchlo zachraňuje situáciu jedna z nás. „To by sme nikdy neurobili.“

„Veď si náš najobľúbenejší bývalý spolužiak,“ doloží so smiechom druhá.

Pobavene pozorujem ich vyhováranie, z ktorého je všetkým jasné, že sme si naňho skutočne dlho nespomenuli.

„Dobre, dievčatá, verím vám,“ zvolá nakoniec Lukáš. „A preto predpokladám, že rady prijmete moje, teda vlastne naše, pozvanie,“ otočí sa k svojmu kamarátovi, ktorý zatiaľ postáva bokom a ticho pozoruje scénu odohrávajúcu sa pred ním. „Chystáme sa do nášho obľúbeného podniku. Hrajú tam výbornú rokovú muziku.“ Navrhne a s očakávaním na nás hľadí.

Naraz zosmutniem - nemôžem s nimi ísť.

Prečo som len sľúbila, že dnešný večer strávim doma, napadne mi nešťastne.

Z nejakého zvláštneho popudu veľmi túžim po Lukášovej spoločnosti. Kedysi sme si dobre rozumeli a rada by som zistila, či je to stále tak.

Nešťastne si povzdychnem. „Luky, ja by som strašne rada išla. Fakt,“ začnem zronene. „Ale musím už ísť.“

„Kris, to nemyslíš vážne,“ ohradí sa dotknuto a pristaví sa pri mne. V jeho očiach si prečítam rovnaké sklamanie, aké sama práve cítim. Naozaj sme na základnej škole bývali dobrí kamaráti a chodievali spolu často von. Odvtedy však už prešlo niekoľko rokov.

Uvedomím si, že dnes predou mnou stojí o tri roky starší a musím uznať, že i vysoký fešák. Pamätám si ho ešte ako mladučkého chlapca s veselým nevinným úsmevom. Teraz je z neho pohľadný mladík, ktorý ma prebodáva modrými uhrančivými očami.

„Luky, ver mi, neváhala by som ani chvíľku, ale dnes naozaj nemôžem,“ bránim sa a obrátim sa s nádejou na kamarátky, u ktorých hľadám podporu.

Z môjho neveselého výrazu Lukáš zrejme pochopí, že to myslím úprimne, lebo prikývne, obráti sa na ostatné dievčatá a už veselšie povie:

„Ok. Beriem. Ale vy s nami pôjdete, že, dievčatá?“

Akoby na povel sa všetky pozrú na mňa. Moje schválenie, samozrejme, nepotrebujú, ale ich gesto si vážim, najmä s ohľadom na to, že som ich tak dlho zanedbávala.

„Baby, choďte. Potom mi poviete, či sa mi oplatí tešiť sa na budúci týždeň,“ povzbudivo sa na nich usmejem.

Práve vtedy na zastávku príde môj autobus. Rýchlo sa so všetkými ľuďmi a nastúpim. Postavím sa na posledný schod, aby som im mohla ešte zakývať. Predtým, ako ich úplne stratím z dohľadu, sa moje oči stretnú s očami neznámeho chlapca, ktorý stál za Lukášom. S prekvapením v nich uvidím iskru zvedavosti a záujmu, ktorej vôbec nerozumiem - veď ani netuším, kto to je. Napriek tomu sa mi ich neskutočne zelená farba vryje do pamäte a premýšľam nad nimi počas celej cesty domov.

Žiaľ, celý víkend moju pozornosť plne zamestnáva starostlivosť o moju mladšiu sestru. Rodičia trávia svoj čas pre mňa nezmyselnou prácou na našej záhrade. Kedykoľvek si všimnú, že mám viac voľného času, ih-

neď ma zapriahnu do roboty. Raz je to upratovanie, inokedy nákupy, tentoraz je to dohľad nad sestričkou. Preto sa až nasledujúci pondelok v škole od kamarátok dozviem, čo sa dialo po mojom odchode.

S tichou ľútosťou si vypočujem, aký príjemný večer strávili s Lukášom v akomsi podniku, kde zostali skoro do polnoci. Zamrzí ma, že som nešla s nimi, no keď mi kamarátky prezradia, že sa dohodli na stretnutí aj nasledujúci piatok, hneď je mi ľahšie pri srdci.

Neskôr sa opatrne vyzvedám, čo sa stalo medzi Sandrou a jej starou láskou, Lukášom. Bola do neho tajne zaľúbená celý deviaty ročník. Vedeli sme o tom všetky, no nikdy sa neodvážila povedať to aj jemu. Nič nové sa však nedozviem - Sandra zaryto mlčí a ostatné básnia iba o jeho kamarátovi, Lukášovom spolužiakovi z vyššieho ročníka na športovom gymnáziu a zároveň kapitánovi ich hádzanárskeho tímu.

To som si mohla myslieť, napadne mi mrzuto a musím sa trpkou pousmiať pri spomienke na jeho skúmový pohľad v ten večer. Iste si ma pamätá z mnohých zápasov a párty, na ktorých som sprevádzala svojho bývalého. Je veľmi pravdepodobné, že sme sa tam neraz stretli, ja som však vtedy mala oči iba pre jedného.

Naraz som celkom rada, že som musela odísť. Nemám chuť odpovedať na zvedavé otázky o našom vzťahu a ešte menej o jeho neveselom konci.

Kamarátky z nášho štvorlístka mi prezradia aj to, že nabudúce Lukáš privedie viacerých svojich kamošov. Veľmi ma to neteší - zoznamovať sa, prípadne nadväzovať nové priateľstvá s mužským pohlavím, ma teraz ani trochu neláka. O to menej, že sa jedná o športovcov. Nechcem pôsobiť ako zatrpknutá baba, no moja nedávna skúsenosť s jedným z nich mi postačí na dlhý čas.

Napriek tomu sa v piatok večer pripojím ku kamarátkam, ktoré netrpezlivo vyzerajú našich potenciálnych spoločníkov. Sandra je dnes ako na ihlách, ledva s nami prehodí zopár slov a nervozita z nej priam sála. Pri pohľade na ňu som šťastná a spokojná s vlastným rozhodnutím nejakú dobu sa chlapcami nezaoberať a len si užívať voľnosť. No i tak ma mrzí, že sa nevie trochu uvoľniť. Niekoľkokrát sa pokúsim odvieť jej myšlienky na iné témy, ale neúspešne. Sandra sa preberie až vtedy,

keď sa zjavia chlapci. Nanajvýš hlúpo sa však nalepí na jedného z nich, namiesto toho, aby venovala pozornosť skutočnému objektu svojho záujmu.

Po príchode mužskej spoločnosti sa spolu vyberieme do toho istého podniku ako pred týždňom. Držím sa pozadu a debatujem s Lukášom, ktorý sa poteší mojej prítomnosti. Po dlhom čase, čo sme sa nevideli, si toho máme veľa čo povedať. Občas, keď zachytím nahnevaný Sandrin pohľad, mi napadne, že by som jej ho mala prenechať, no ani po opakovaných pokusoch vtažiť ju do nášho rozhovoru, z nej nič múdre nevyjde. Na dôvažok, stále sa drží toho druhého – jej správaniu nerozumiem. Napriek tomu, že je Sandra veľmi inteligentné a šikovné dievča a podľa mňa aj dostatočne pekné, s chlapcami to jednoducho nevie. V skutočnosti som bola donedávna rovnaká, ale po roku randenia so školským miláčikom som sa už čo-to podučila a dnes nemám najmenší problém sa o hocičom s chlapcami porozprávať. Navyše, so starým kamarátom Lukášom, je všetko jednoduchšie. Napriek rokom, počas ktorých sme sa nevideli, sa nezmenil.

Podľa sľubu, ktorý dal minule, privedie i ďalších kamarátov. Všimnem si medzi nimi aj toho neznámeho, ktorý na mňa tak zvláštne pozeral. Drží sa bokom od ostatných a tvári sa skoro znudene. Keď zachytí môj pohľad, pozrie inam, no kútiky úst sa mu zvlnia v jemnom úsmeve. Rýchlo sa odvrátim a pokračujem v debate s Lukášom. Vnútorne si ale jasne uvedomujem, že ma ten chlapec znervózňuje. Z nejakého nevysvetliteľného dôvodu mám pocit, že ma po celý čas nenápadne pozoruje. Vždy, keď sa pozriem jeho smerom, rýchlo uhne zrakom nabok, no som si istá, že predtým hľadel na mňa.

Asi si na mňa naozaj spomína, pomyslím si namrzene, ja si ho však nepamätám. Hnevá ma to o to viac, lebo sa cítim pred ním odhalená a stratená zároveň.

„Tuším sme sa ešte neoznámili,“ začujem zrazu z opačnej strany stola chvíľu po tom, keď prideme do baru. Zdvihnem zrak a stretnem sa s neuveriteľne zelenými očami chlapca, ktorý ma nenápadne celý čas pozoroval. „Ja som Max,“ podáva mi priateľsky ruku.

„Kristína,“ vložím svoju malú dlaň do jeho veľkej a pokúsím sa o úsmev. Pred rokom by som v takejto situácii s najväčšou pravdepodobnosťou hanblivo sklopila zrak, no dnes to neurobím. Napriek nutkaniu držať si pred ním odstup, pozerám mu priamo do očí. Keď sa mi zdá, že náš kontakt trvá prídlho, opatrne si vyslobodím ruku z jeho zovretia. Z jeho skúmaného pohľadu začínam byť nesvoja.

„Aj dnes sa ponáhľáš domov?“ vyzvedá ďalej.

Pokrútim hlavou. „Nie, dnes môžem zostať dlhšie.“

„To je fajn,“ usmeje sa a náhle mi prestane venovať pozornosť. Otočí sa ku kamarátovi a viac si ma nevšímá.

Celá popletená pokrčím čelo a snažím sa pôsobiť ľahostajným dojmom. Jeho záujem ma však dosť prekvapí a premýšľam, o čo mu ide. Nakoniec usúdím, že sa hádam iba chcel zoznámiť a venujem sa ostatným.

Večer ubieha rýchlo. Užívam si príjemnú uvoľnenú atmosféru a spoločnosť chalanov, z ktorých sa nakoniec vyklúje veľmi pohodová partička sympatických a inteligentných stredoškolákov. Uvedomím si, že sú iní ako kamaráti môjho bývalého. Narozdiel od nich sa s nimi dá rozprávať aj o niečom inom, ako o športe a zápasoch, čo je pre mňa vítaná zmena.

Pri pohľade na hodinky s prekvapením zistím, že už by som sa mala rozlúčiť, i keď sa mi ešte nechce odísť. Viem však, že ak si chcem podobný večer niekedy zopakovať, nezostáva mi nič iné, iba sa zmieriť s tým, že opäť budem prvá, kto odíde. Mat' prísnych rodičov je pre mňa v tomto veku najväčší trest. Ich prehnaná striktnosť ma v súčasnosti privádza do zúfalstva. V ich očiach som lákadlom pre všetkých mužov bez ohľadu na vek, a preto ma držia veľmi nakrátko - najmä mama.

Preto sa, chtiac-nechtiac, tesne pred desiatou zdvihnem a chcem sa rozlúčiť s ostatnými. Podľa výrazov na tvárach svojich priateľiek ihneď pochopím, že sa im nechce vypevádzať ma. Pochopiteľne, spoločnosť nových fešných chlapcov je im prednejšia. Aby som sa zachovala kamarátsky, uistím ich, že to zvládnem a smutne odchádzam. Mám pocit, že nikomu pri stole nebudem chýbať, čo ma rozmrzí ešte viac. Z náhleho popudu sa otočím na Maxa, aby som sa rozlúčila i s ním, ni-

kde ho ale nevidím. Pri zvažovaní, či ísť domov alebo ostať, som mu pramálo venovala pozornosť. Usúdím, že možno už tiež odišiel, a tak nebudem prvá. Táto myšlienka ma celkom uspokojí a už o poznanie istejšie odídem preč.

Kým kráčam prázdnu ulicou k nášmu domu, cinkne mi v mobile správa. Vyberiem ho a hľadím na neznáme číslo, z ktorého prišla. S očakávaním ju otvorím a čítam:

„Prečo si nepovedala, že ideš preč? Bol by som ťa odprevadil. Max.“

Pre istotu si ju prečítam ešte raz, i keď je jasné, kto ju poslal - môj zelenooký obdivovateľ. Predpokladám, že číslo mu dala niektorá z mojich kamarátok, jeho záujmu však nerozumiem. Okrem niekoľkých slov, ktoré sme si vymenili pri zoznamovaní, som s ním zvyšok večera neprehovorila. Dlho zvažujem, či mu odpísať.

Mal si tam byť, keď som odchádzala, pomyslím sa sčasti popudene, napoly namrzene. No napokon si uvedomím, že posledné, po čom teraz túžim, je očariť nejakého neznámeho chlapca. Aby som ho odradila, napíšem len stručnú správu:

„Nechcela som nikomu spôsobiť problémy. Viem ísť domov aj sama. Dík. Kris.“

Moje nádeje sa splnia a viac neodpíše.

Kapitola 2

Zhodím z pliec ruksak a umorená sa zveziem na deku vedľa ostatných dievčat.

„Som hotová,“ zahlásim. „Dajte mi niečo na pitie, lebo umriem od smädu,“ načiahnem sa za fľašou s vodou, ktorá leží na deke a poriadne si odpijem.

„No, že si prišla! Už sme mysleli, že si si to rozmyslela,“ vyčíta mi Sandra, no ani sa neunúva zdvihnúť hlavu.

„Neštví ma, Sandra! Chcela by som vidieť teba, ako sa sem dotrepeš na bicykli s pätnásťkilovou záťažou!“ ohradím sa dotknuto a obdarujem ju rozhorčeným pohľadom. Zároveň ukážem rukou na svoju štvorročnú sestričku, ktorú som viezla celú cestu hore kopcom v detskej sedačke umiestnenej za mojím sedadlom. Pri pomyslení na posledné dva kilometre poriadneho stupáku mi príde takmer nevoľno. Keby ma nehnala túžba stráviť tradičnú jesennú opekačku so svojimi kamarátkami, bola by som to už dávno vzdala. Som za svoj výkon na seba patrične hrdá a podobné podpichovačné reči ma dráždia.

„Prečo si ju ťahala so sebou?“ príde uštipačná otázka z opačnej strany deky. Najradšej by som jej autorku zaškrtila, no radšej sa zhlboka nadýchnem a nahnevane vysvetlím:

„Fakt si myslíš, že to bol môj vlastný nápad? Keby som nebola súhlasila, že Sisu zoberiem so sebou, teraz by som tu nebola. Nepoznáš našich?“ vzdychnem si nešťastne.

„Prepáč, Kris. My vieme, máš to ťažké,“ ospravedlní sa za všetky tretia kamarátka, ktorá má toľko duchaprítomnosti, aby do mňa nevrátila.

„Baby, nechajme to už. Postarajte sa chvíľku o ňu, musím sa ísť osviežiť k potoku. Mám pocit, že som stratila aspoň polovicu z objemu

svojich tekutín,“ zatahnem dramaticky a s bolestným povzdychom sa postavím. Dovlečiem sa k potôčiku, čo tečie v lese a tvár si ovlažím úžasne studenou pramenitou vodou. Hneď sa cítim lepšie a na deku sa vrátim v omnoho príjemnejšej nálade.

„Tak, čo? Ideme na to? Rozložili ste už oheň, alebo sa mám do toho pustiť ja?“ pýtam sa veselo. Na jazyku už takmer cítim chuť opekaných zemiakov a slaninky, ktorá leží na dne môjho ruksaku.

„O všetko je už dávno postarané, zlatíčko. Dnes tu na to máme odborníkov,“ informuje ma Sandra a ukáže na skupinku mladíkov, ktorí sedia okolo neďalekého ohniska a popíjajú plechovkové pivo.

„Čo to má znamenať?“ oborím sa znovu na svoje kamarátky. „Veď sme vždy chodili samy,“ frustrovane protestujem.

„Kris, ukl'udni sa, prosím ťa,“ schladí ma Sandra. „Pozri sa lepšie, kto to je a hneď pochopíš.“

Ale ja sa hnevám práve preto, že viem úplne presne, kto sedí pri našom ohníku. Všimla som si ich pred chvíľou, no dúfala som, že tu nie sú s nami – je to Lukášova partia v plnej zostave. S nevôľou na nich fľochnem a pokračujem vo výčitkách.

„Ale, veď sme sa predsa dohodli, že tieto opekačky sú čisto babská záležitosť!“

„Kris, čo sa s tebou deje? Sú to aj tvoji kamaráti. Nerozumiem, o čo ti ide,“ pripojí sa k Sandre ďalšia naša priateľka Lucia.

„Lus, že to hovoríš akurát ty!“ osopím sa na ňu. „Spomínam si, že si to bola práve ty, kto nám zakázal vodiť si sem chalanov!“

„Ale to bolo v čase, keď si chodila s tým otravným vymeteným fešáčikom, ktorý sa k nám správal ako k retardovaným podradným slúžkam!“ bráni sa nahnevane a rovnako srdnato na mňa hľadá. Už sa nadychujem na novú hádku, keď nás preruší známy mužský hlas.

„Baby, čo sa to tu deje?“

Vyplašene sa otočím a stretnem sa s prekvapenou Lukášovou tvárou.

„Nič, Luky, všetko je v pohode,“ rýchlo zachraňuje situáciu Sandra. „Len Kris mešká a sťažuje sa, že sme ju nepočkali,“ rýchlo si vymyslí vysvetlenie nášho prudšieho rozhovoru.

Nechcem pred ním vyvolať scénu, preto sa radšej silene usmejem a opýtam sa, či je už pahreba hotová.

„Jasné, o všetko sme sa postarali, dámy. Ak chcete, môžete sa k nám konečne pridať. Vaša milá spoločnosť nám padne dobre,“ povie Lukáš a počká, kým si zoberieme veci a premiestnime sa k ohnisku. Neochotne ich nasledujem a zdrapnem za ruku sestru, ktorá doteraz potichu sledovala našu výmenu názorov.

„Kiki, môžem si tiež opekať?“ osloví ma. Najradšej by som jej tiež čosi odvrkla, no uvedomujem si, že ona nemôže za to, ako sa ma dnes dotkla mužská prítomnosť. Prikývnem a keď prídeme k ohňu, vyberiem z rucksaku chlieb a nôž a pomôžem jej napichnúť si na pripravenú palicu jeden krajec. Spokojne sa usmeje a sadne si vedľa Lukáša. Sandra ma obdaruje krivým rozhorčeným úsmevom.

Tak ti treba, pomyslím si uštipačne a tváriac sa nanajvýš spokojne si sadnem vedľa sestry. Keď pripravím plátky slaniny a chystám sa ich začať opekať nad uhlíkmi, môj pohľad akosi podvedome zablúdi k opačnej strane ohniska. Priamo oproti mne sedí Max a pobavene ma pozoruje. Zatváram sa, ako keby sa ma jeho prítomnosť nijako netýkala a ďalej sa venujem svojej slanine a sestre. Sama nerozumiem svojej prudkej reakcii na zistenie, že dnes máme spoločnosť.

Hádám sú to iba moje predsudky voči chlapcom, hľadám uspokojivé vysvetlenie. Musím však uznať, že títo tu zatiaľ vcelku hrdo bránia svoje pokolenie. Aj preto sa postupne upokojím a konečne si naplno začnem užívať voľný deň s kamarátmi.

Po obede si každý nájde nejaké miesto na oddych. Ja zostanem pri ohni a dávam pozor na zemiaky, ktoré sme uložili do pahreby. Opiem sa o kmeň neďalekého stromu a do náručia si zložím hlávku svojej sestričky, ktorá sa ukladá na poobedný spánok. Tiež privriem oči a oddychujem, pričom sa jej hrám s jemnými vláskami. Jej pravidelný dych ma čoskoro presvedčí o tom, že zaspala. Trochu sa pohniezdím, no nechcem ju prebudiť. Nenápadne občas poškuľujem po Maxovi, ktorý tiež spí. Využijem to a začnem si ho obzerať pozornejšie, keď naraz otvorí oči a pozrie priamo na mňa.

Bolo by zbytočné uhýnať pohľadom, prichytil ma, pomyslím si.

Usmeje sa a gestom naznačí, že malá spí. Prikývnem na znak, že o tom viem a pridám aj vztýčený palec. Spokojne znovu privriem oči, ruky si založí za hlavu a viac mi nevenuje pozornosť.

Po chvíli sa sestrička pomrví, zaspala v dosť nepohodlnej polohe, s hlávkou na mojich stehnách. Otvorí očka a zazíva. Je mi jasné, že moja chvíľa oddychu práve pominula. Pomôžem jej na nohy, postavím sa tiež a ponúknem jej ruku. Vďačne sa na mňa usmeje a vykročí k deke, kde sme nechali jej ruksačik, do ktorého si zbalila svoje obľúbené bábiky. Kým sa pri mne hrá, natiahnem sa na deke a privriem oči. Kým Sisi spala, poriadne som si neodдыхla. Mám o ňu príliš veľký strach, aby som si dovolila nechať ju spať bez dozoru na novom mieste. No teraz, keď mi chrbát ohrieva slnko a všade naokolo je kl'ud, začne sa mi driemať. Keď už takmer spím, začujem tlmený šepot.

„Pod', necháme tvoju sestru oddychovať. Ukážem ti niečo zaujímavé, čo sa ti určite bude páčiť.“

Neprítomne si uvedomím, že ten hlas patrí Maxovi, no už ďalej nedokážem udržať oči otvorené a ihneď nato zaspím. Únava a lenivosť poobedia premôžu môj pocit zodpovednosti a nechám sestru v rukách takmer neznámeho človeka.

Náhle sa strhnem a rýchlo si neviem spomenúť, kde som. Žmúrim ospalými očami okolo seba, a až keď sa úplne preberiem, vyplašene sa posadím a s divoko búšiacim srdcom si uvedomím, že moja sestra nie je pri mne. Zo stále zahmlenej mysle sa pomaly vynorí spomienka na Maxov tichý hlas, ktorým ju kamsi volal. Bleskovo sa postavím a rozhliadam sa navôkol, či ju niekde nezazriem. Vyčítam si, že som ju nechala odísť s pre ňu neznámym chlapcom. Už chcem začať na ňu volať, keď si neďaleko na okraji lesa všimnem jeho vysokú postavu v károvanej košeli, ako sa skláňa nad niečím medzi stromami. Kráčam rýchlo k nemu a naraz začujem tichý jemný hlások svojej sestričky, ktorá sa ho pýta:

„Myslíš, že by som si mohla jedného zobrať domov?“

„Bojím sa, že nie, tvojej sestre by sa tento nápad asi veľmi nepáčil,“ odpovie jej Max so smiechom.